

Похоронили Героя, острожанина Ковальчука Олександра

Іван ГЛУШИМАН

На офіційному сайті Рівненської обласної державної адміністрації (понад вісімсотів) з'явилась друга за часом похоронена. По кілька разів упродовж тижня на Рівненщині відбуваються похорони полеглих на війні з життям рашатським загарбникам України. Відразу шість Героїв загинули у бою поблизу села Берестове Дніпровської області, їх похоронили позаміського четверга. Вони були урядовцями і жителями нашого міста, а також Бердичівської, Голосинської, Костопільської, Радвинської громад та Рівного. Попри вельмижучі підтримку України зброєю, боєприпасами, спорядженням, іншими речами та фінансово «заплатити хрещ» оркестру наразі не вдається. Однієї люті воєни України шаліє, забарикадує життя у військах, цивільні люди і навіть дітей...

У попередньому випуску «Замок-війни» ми вже коротко інформували читачів про воєну Бун і злобу, яка прийшла на Острозьку землю. На проривній жалі, загинув наш земляк Ковальчук Олександр. У четвер, 28 липня, коли наша газета була вже надрукована, Героїв похоронили. Про це в фейсбуці острожанина Галина Шостек написала так: «І знову «Літва кач»... Спроби поліцейських автомобілів трагічно рідничать тишу міста і кличуть острожан анекдоти на вулиці. Це солдат Саша Ковальчук повертається з війни додому. Він їде біля авто з чорною пошкоженою 200. У скорботі його зустрівають дорослі і малі. Смиливо похиливши голову мамі й тяті, рветься на шматки сороч старшого брата Миколи, не висикаючи слези на очах дружини Ангеліни і двох синів». Трагедія родини Ковальчуків сколює місце її маминим селом. Тіло воїна в невеличкому дерев'яному будинку, останкову преставивши покійного Олександра, пригортали до нього Замок гору. Острожани йдуть на

прощання з Героєм, немов плачуть широкою річкою, що вилита з беріги. Потя очима схилити голову у скорботі та відчуженні українському солдату Сашу Ковальчуку безліччю. Його мама й дружина, як черні чайки, б'ються знесилою біля домою. Брат Микола мліючи чоловічим руками пригортає до себе довголітнього, бо він знає, що це тіло його дити і він проводить хвилиночку по всіх щоразів життя.

На землі мовчать «Літва кач» острожани стоять на колінах і в молитві піднімають очі до неба, щоб Всевисшій люду їм прощання і героєві воїні Олександрі в райському саду. Над землею продовжують леглі бля американці. На котрійсь із них дрончик зурвався летіти до Бєга душі Саша. Долоти небесне перелоні йому допомагає сильна молитва родині, земляки і військові-однопольотачі, які притримали підтримати родину та провести його останньою земляною дорогою.

Пройдуть роки. Острожани час від часу згадуватимуть із тремтінням у душі воїна Сашу Ковальчука, який добровільно став у строї захисників України, але в його родині він їх сини, брата, чоловік, батька Олександра передуватиметься з покірним в похороні, щоб жило в їх серці вічно.

Важко писати на тишу війни, але пишу як і в менту й луку, щоб між опонів була щирим співчуттям родині Ковальчуків та кожному острожанину, хто знав воїна Сашу й із болем сприйняв його переселення на небеса.

Прощу Воєнничого царства небесного Олександру, в Україні миру, який Саша пробивав дорогою ціною – власним життям».

Прощання острожани із Героєм відбуваються на Замковій горі. Там, після відправки заупокойної молитви священниками Православної церкви України, Гімн України виконав військовий дурний оркестр. Під сплинувшу тихливу музику був прочитаний вірш про загиблого на війні військового, про прощання із ним і

невмирянні суми рідних і знайомих.

— Сьогодні, як і в інші дні, коли ми прощалися з Героєм, всі послыли своє життя за його, за мирною набо, мимовільно стиснулось серце, — сказав у своїй промові настоятель Свято-Олександрівської церкви в Острозі та розважало – Кушнін та Даміана, протоієрей Володимир Швачук. — Замовило б, нір аж не може роздирати, заскочити душу. Розум уявляювало, а серце не сприймає. Сьогодні ми прощалися із ще одним славетним воїном, лицарем, нашотам козацької слави Олександром – любленим батьком, сином, братом, чоловіком. Він у перший день нападлу агресора поля і записався добровольцем. Як було дружині, дітям, мамі котрі носили його під сардан, розлучилися з ним... Недаремно сказало «Зродились ми великої години». Ци славетні воїни, дітнати і чоловіки, зродилися, щоб стати на захист України. Загинули следи Тараса Гетьманович Швачука «Ой чого ти лонотило, анімаєш лопот?» Лопотило я, землі, та за свою волю... Воїни, які відійшли у армію, могли багато чого зробити – зростити дітні, допомогти, щоб наша держава і наше славетне місце процвітало... Живели ми славетній землі України Острозької... Ой чого ти лонотило, анімаєш лопот?... Вони оборонили край, землю держави не тільки від татар, але й від москвіти. І неодноразово перемогали їх. Костянтин Іванович Острозький від Оршю (1514 року – рік) розбив їх. Ми тут стоїмо і згадуємо звитовиті ту акцію, когда було, і гордимся і її слагоденням... Соїмні гори приносили москвіти, соїмні анімстві, порубувані, агултанували воїни зробити. Не порадують. Згадується Буча, Ірпін, інші міста й села. Навчено закатою дітні, жєнці, чоловіці. Тим воїни, нашотам козацької слави, стали на захист рідної землі. Як кажуць, хто, як не ми?». Важко прощати. Крашє, щоб Герої були живі. І ми всі шанували їх, говорени «Слава Героєм», «Слава наци!» і щоб бачили інші розказі, а не тут, стовпч бля домінами, підтримуючи родину, опитували Помогли. Сне, славетній воїні Олександрі Тай сон уже нішто не лотривають. Як важко... Ширей уклін і глибоко притримуючи мамі загиблого, братом, дружині та дітям. Він ішов,

щоб ми всі жили і працювали, щоб тямим сонечним дном і в таку року збирали злоб... Загиблий Героєм віддав для України надієрочку, що було в нього, — це життя... Його місце в колоні праведних, у Царстві Небеснім, там де всі праведні спочивають. Слава Ісусу Христу! Слава Україні!».

Також до родини та всім присутнім звернувся Острозький міський голова Юрій Ягודה. Він говорив про миролюбність українського народу, про любов до рідної землі, про загартуничий характер і нищоту москвіти ордн. Воно своєю історію приходить на нашу землю, аби вбивати людей, нищити майно, грабувати, нічого не залишаючи після себе.

— ...Сьогодні День Рівненського князя Володимира, День хрещення Русі, — наголосив Юрій Петрович. — Перший рік України відзначає нове свято – День державності. І зрешт Олександр один із тих, хто віддав найбільшу ціну за нашу державність. Шануємо українці! Ми в твою. Слава Бог, тут немає анїбука, хоча пролітає. Я залюблю всі краї, доломлю, волонтерством допомагаю нашим Збройним силам, щоб пришедали тишу перемогі. Дорога родині! Ми всі розділимо з вами скорботу. Провіть найширше співчуття від усіх нашот громад. Десятого червня від початку широкомасштабної війни ми сьогодні продовжуємо в останню дорогу. Вічна пам'ять Герою Олександрі! Слава Господу Бог! слава Україні!».

Після прощання на Замковій горі процесія вирушила на новий цвинтар. Там також відбулося заупокойної молитва та прощання рідних із полеглим Героєм. Після вчинан-

ня Гімну України присутні військові згуртували національним синьо-жовтими стяг і від імени Головнокомандуючого передали його родині. Похоронили Ковальчука Олександра поруч із могилами загиблих раніше захисників України Лозюком Андрієм та Столярем Сергієм.

На завершення цієї скорботної статті пропонуємо коротку біографію родини про загиблого Героїв.

Народився Олександр Ковальчук 1982 року в Острозі. Навчався в Острозькій середній школі № 1. Вищу освіту здобув у Київському політехнічному університеті. Працював у відділенні банків «Надра на рівні» посідав – від оператора зйомки до керування, а потім – у управлінні підприємства, пов'язаних із логістичною діяльністю. Одружився 2009 року, за словами рідного брата Миколи, з дівчиною своєї мрії Ангеліною Дмитюк. Разом із нею народили та виховували двох синів – Назара (11 років) та Марку (3 роки). Олександр любив життя, дружбу, дітей, друзів, Острозьку Україну. Щоб їх захистити, одним із перших пішов обороняти Батьківщину від росії. Проїздив безліччю країн, що Україна, наша мить втрачє таких Героїв. Як би було дуже не вистачити після перемог. Нова надіяючи приїде, бо краще, ані перемогти з цієї мислінь і неминлївий рами.

Дружині пологого Героїв, його дітям, мамі, братові, усім рідній від читачів «Замкової гори», нашот редакції висловлюю щирі співчуття з приводу важкої та непоправної втрати. Хай Бог Милосердний прийме душу Ковальчука Олександра Ангеліною в своє Царство Небесне, свята українська земля його йому пухом, а в нас усіх про нього збереться вічна пам'ять...»

